

Událost a bytí

Tážeme-li se, zda je určitá událost ,U' skutečná, máme na mysli, zda tomu, co právě míníme jako událost ,U', odpovídá také něco ve světě, který nás obklopuje a ve kterém žijeme. V takovém případě může kladná odpověď znamenat dvojí : buď že se zmíněná událost v našem světě právě děje, nebo že nějaká aktuální jsoucnost této události je právě jsoucí. V prvním případě jde o bytí události ,U', v druhém případě o určitou (právě aktuální) jsoucnost události ,U'. V druhém případě, když jde právě jen o jednu aktuální jsoucnost události ,U', jde zřejmě jen o jednu fázi či složku události ,U, nikoliv o událost ,U' jakožto celek', tj. jakožto celou událost v prostoru a čase. Jinými slovy : pouhá jedna fáze nějaké události nemůže být považována za « skutečnou » v plném slova smyslu, neboť je pouze jednou částí či složkou skutečnosti. Vzniká tak otázka, můžeme-li tuto část či složku skutečnosti považovat v nějakém ohledu za dostatečně reprezentující událost jako celek, tj. můžeme-li pak o ní mluvit ve smyslu pars pro toto. Obvykle to děláme, ale bývá to spojeno s některými « metafyzickými » předpoklady, které se už po delší dobu ukazují jako nedržitelné. Tím základním nedržitelným předpokladem je, že skutečnou dějící se událost můžeme pojmově « uchopit » jako to, co v průběhu celé události zůstává (přetrvává) jaskoby totožné, a takto uchopený myšlenkový « model » pojmem jako « předmět », a to jako předmět (samostatně) skutečný.

(Písek, 160212-2.)